

ZUZANA
CSONTOSOVÁ

JAKUB

a čarovná
kolobežka

Ilustroval
Luboslav Paľo

Albatros

Jakub a čarovní kolobežka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Csontosová
Jakub a čarovní kolobežka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Albatros

ZUZANA CSONTOSOVÁ

JAKUB

a čarovná kolobežka

Ilustroval Ľuboslav Paľo

Albatros

JAKUB sa s plným batohom pomaly vracal z mesta. Sľúbil otcovi, že to bude tentoraz on, kto pred víkendom nakúpi. Mal na to celé odpoľudnie, no zase sa pozabudol pri počítači. Ani si nevšimol, kedy sa zotmeľo a na nebi sa ukázali hviezdy. Ulica bola prázdna a pochmúrna. *Ako pusto toto miesto pôsobí*, napadlo Jakubovi. Hlavou mu prebleskla spomienka na útulný dom so záhradou, kde sa kopili záhony kvetov a niekde z kúta sa ozývalo spokojné pradenie jeho obľúbeného strakatého kocúra. Vedome však zahnal myšlienky na starý domov. Sú to už tri roky, odkedy sa s otcom presťahovali.

Bol práve na konci ulice, keď prešlo okolo auto a osvetlilo tmavý kút. Pri smetiaku sa niečo zablyslo! Chlapec bol zvedavý, čo to môže byť. Zohol sa k zemi a rukou nahmatal kovový predmet. Opatrne ho zdvihol. Veď to vyzerá ako kolobežka! Bola hrdzavá a ošúchaná, len kde-tu bolo vidieť červenú farbu, ktorou sa kedysi pýšila. Jakub sa usmial – takéto objavy miloval. Pripomenulo mu to deň, keď si u dedka v dielni všimol pohodený starý bicykel, na ktorom sa kedysi vozil do školy jeho otec. Ako sa tešil,

keď sa mu ho podarilo opraviť! Dedko potom išiel rovno do hostinca pochváliť sa svojim starým kamarátom, akého má šikovného vnuka. Jakub postavil kolobežku na chodník a skúsil na ňu opatrne nastúpiť. Len kúsok sa previezol – a z kolobežky vypadlo predné koleso.

Niežeby sa Jakub práve túžil voziť po uliciach – keď prišiel domov zo školy, vždy to u neho vyhral počítač –, ale kolobežku ešte nikdy nemal. Možno by ju mohol opraviť a potom za niečo vymeniť alebo predať. Preto sa rozbehol domov ukázať svoj nový objav. Cestou k bytu ešte zašiel do pivnice a zobral otcovu kabelu s náradím. Dúfal, že ak bude treba, otec mu pomôže s opravou.

Jakub otočil kľúčom vo dverách bytu a vzápätí pocítil sklamanie. Dvere boli zamknuté. To znamená, že otec sa ešte nevrátil zo služby. Zapol v izbe svetlo a položil kolobežku na zem. Čo keby ju zase

skúsil opraviť sám? Zajtra ju vyskúša vonku a potom sa pochváli otcovi.

Šikovne pripevnil koleso skrutkami a skúsil sa na ňu postaviť. Vyzerá to tak, že kolobežka funguje!

*Žeby ju
niekto
vyhodil*

kvôli takejto maličkosti? rozmýšľal, keď si ľahol na posteľ. Ale bol už taký unavený, že zaspal bez toho, aby sa prezliekol do pyžama.

V ten večer sa mu opäť snívalo, že bol s dedkom na záhrade za ich nízkym domčekom. Mama pohodlne sedela vo veľkom plátennom kresle a čítala Jane Austenovú. Otec si ju doberal, že zase číta zamilovaný román, a ona so smiechom odvetila, že si precvičuje angličtinu, aby cez prázdniny všetko nezabudla. Mama bola zaiste najkrajšia učiteľka angličtiny: s dlhými ryšavými vlasmi a naozajstným anglickým prízvukom. Vtom prišiel Jakub na bicykli a veselo zazvonil na starom zvončeku.

Crrn, crrn, ozvalo sa do ticha. Jakub na chvíľku otvoril oči, ale rýchlo ich opäť zavrel, aby sa mu sen nestratil.

Crrrn!

To sa mi iba snívalo, prečo by v noci zvonil telefón? povedal si Jakub, prevrátil sa na druhý bok a spal ďalej.

Crrn, crrn, ozvalo sa po chvíľke.

Telefón aj zvonec majú predsa iné zvonenie, to sa mi určite snívalo.

Crrrrrrrrrrrn! Crrrrrrrrrrrrrrrn!

Čo, horí? Zvonenie neutíchalo a ozývalo sa priamo v jeho izbe! Jakub rozsvietil lampu a zistil, že mu vedľa postele zvoní jeho kolobežka.

„Kooonečne! To ti teda trvalo!“ povedala mu.

„To si ty? Ako to, že rozprávaš?“

„Ďakujem, že si ma opravil,“ povedala mu kolobežka. „Bála som sa, že na tom smetisku úplne zhrdzaviem. Nastupuj! Vezmem ťa na výlet!“

„Teraz? V noci?“ poškriabal sa Jakub po hlave. „To by sa otcovi určite nepáčilo.“

„Samozrejme, že nie, no nikto mu to nevytrúbi!“

Jakub bol rozospatý, ale kolobežka bola taká neodbytná, že s ňou predsa len vyšiel von. Studený vzduch ho úplne prebral. Zaujímalo ho, čo to hovoriace čudo teraz urobí.

„Juchúúú!“ zaradovala sa kolobežka. „Ideme!“

Jakub predpokladal, že hovoriaca kolobežka pôjde sama, začne poskakovať po chodníku alebo sa rozbehne rýchlosťou vetra a o pár minút sa ocitnú na kraji mesta, no ona sa ani nepohla.

„Tak čo je? Prečo nejdeš? Pozri na tie prázdne ulice! Môžeme ísť tak rýchlo, ako sa nám zachce!“

Chlapec sa rozbehol s kolobežku po dlhej ulici smerom k Starému mestu. No len čo tam prišli, pocítil únavu. Po chrbte mu stekal pot a začala ho bolieť noha, o ktorú sa opieral. Ďalej už nevládal.

„Človek by si myslel, že keď si čarovná, budeš jazdiť sama!“ povedal Jakub.

„Čo si malý? Ja nie som žiadna blbosť na baterky. Som seriózna stará kolobežka a najradšej jazdím tak, ako sa jazdilo odjakživa. Aj preto ma vyhodili. Kúpili si novšiu,

vraj je moderná, skladacia, a keď sa prepne, môže ísť sama. Pche! Predstav si to! Takto sa mi odvdáčili.“

„Vyhodili hovoriacu kolobežku? To mi nejde do hlavy.“

„Boli takí hlúpi, že ani nevyskúšali, čo všetko dokážem. Keby na mne jazdili, zistili by, že... aaale, to je jedno! Aj tak som sa s nimi necítila dobre. Stále ma len osočovali. Tvrdili, že na takejto starej rárohe sa už nikto nevozí. Celý čas som dúfala, že budeme spolu chodiť na výlety, no vždy ma nechali trčať doma. A keby si počul, ako rozprávali! Ani ti to nemôžem zopakovať. Povedala som si, že s takými ľuďmi sa vôbec nemienim baviť. Ale teraz je to už jedno, pretože som s tebou,“ povedala kolobežka a zhlboka si vydýchla. „Milujem nočné mesto! Pozri, ako je krásne osvetlené!“

Jakubovi prišlo kolobežky ľúto. Vyzerá to tak, že doteraz si veľa zábavy neužila. Prešiel s ňou popod Michalskú bránu a potom niekoľkými úzkymi uličkami na Hlavné námestie.

„Aká prekrásna fontána!“ nadchýnala sa kolobežka. „Podme si ju obzrieť!“

Jakub si sadol na okraj okrúhlej fontány a pozoroval radnicu s okolitými starými budovami. *Mama to tu milovala, pomyslel si. Zazdalo sa mu, že sa práve vynára z nočnej hmly: v károvanom kabáte, kožených čižmičkách a dlhom pletenom šále. Pripomenulo mu to Vianoce spred niekoľkých rokov. Mama sa na vianočné trhy vždy teplo obliekala, len hlavu si nezakrývala – a to ani keď mrzlo a na vlasy jej padali*

velké sněhové vločky. Kým sa Jakub s otcom pozerali na koncert, ona chodila od jedného stánku k druhému a štíhlymi prstami sa jemne dotýkala strieborných anjelov a vyzdobených jedľových svietnikov. Starostlivo si schovala do kabelky niekoľko malých balíčkov, kým sa k nim opäť nepridala. V rukách niesla dva poháre vareného vína a veľký koláč pre Jakuba.

Ako tak o tom rozmýšľal, prepadla ho ešte väčšia slabosť a únava.

„Pôjdeme ďalej?“ ozvala sa do nočného ticha kolobežka.
„Možno hore na hrad...“

„Neboj sa, všetko ti ukážem. Ale teraz už chcem ísť domov,“ povedal Jakub a nastúpil na kúzelnú kolobežku.

Na druhý deň kolobežka prehovorila Jakuba, aby ju zobral so sebou do školy. Jakub mal veľkú chuť o svojom objave niekomu povedať – lenže kto by mu toto uveril? Otcovi by to možno aj prezradil, ale niečo mu našepkávalo, že vykladať dospelákovi o rozprávajúcom stroji by bolo zvláštne. Ako šiel na svojej novej kolobežke do školy, na rohu ulice takmer zrazil Ruda s Vladom.

„Dávaj pozor, tučniak, lebo nás prevalíš!“ osopili sa na neho.

Jakub prešiel okolo bez toho, aby im odpovedal. *Najlepšie bude, keď si zatiaľ všetko nechám pre seba*, pomyslel si. Nevedel si predstaviť, že by niekomu prezradil svoje nové tajomstvo.

„Čo to bolo?“ zarazila sa kolobežka. „Ešte nikdy som nestretla niekoho tak drzého! A prečo si im na to nič nepovedal?!“

„Neviem. Keď si ich nevšímam, je to jednoduchšie,“ odvetil Jakub.

Kolobežka sa rozhorčila ešte viac. „Takže ťa otravovali už viackrát? Ako si dovoľujú nazvať ťa *tučniakom*? Ja by som im teda dala! Ale čo je toto?“ zarazila sa, keď zastali pred starou sivou budovou, z ktorej miestami opadávala omietka. Na veľkých oknách chýbali záclony a cez sklá bolo vidieť staré neónové lampy. Dvor tvorilo len parkovisko, nebol tam ani jediný strom.

„Chcela si vidieť našu školu, nie?“ povedal Jakub. „Alebo si čakala hotel Grand? Vidíš, že sem prichádza kopec detí. Zostaňme už radšej ticho, ináč budeme podozriví.“

Kolobežka chcela ešte niečo dodať, ale Jakub mal pravdu. Kolobežky ani bicykle predsa bežne nerozprávajú. Čo ak by si ju všimol niekto z Jakubových spolužiakov a snažil by sa ju ukradnúť! Niekto ako tí dvaja... V škole už zvonilo, keď kútikom oka ešte zahliadla, ako Vlado niečo šepká Rudovi a pozerá smerom k nim. Rudo vybuchol do smiechu a nohou zahasil cigaretu.

Kolobežka sedela celé dopoludnie učpená pod Jakubovou lavicou. Spočiatku to pre ňu vyzeralo na riadnu nudu. Dookola sa niečo odpočítavalo, spočítavalo, opakovalo... Už skoro zaspávala, ale prebralo ju krátke zvonenie. Po prestávke vstúpila do triedy čiernovlasá učiteľka v dlhej vlnenej sukni a veľkých okuliaroch. Mala ostrý nos aj bradu a kolobežke sa zdalo, že vyzerá prísne a stroho. No len čo začala rozprávať o spisovateľovi Victorovi Hugovi, tvár sa jej rozjasnila a v očiach sa jej zjavilo nadšenie. Kolobežka sa s ňou v mysli preniesla do Paríža, do obrovskej

katedrály Notre Dame, kde bol Quasimodo zvonárom. On, najškaredší človek v celom meste, hrbatý a so znetvorenou tvárou, sa zamiloval do krásnej mladej cigánky Esmeraldy. Učiteľka rozprávala celý dej spamäti, pričom niektoré pasáže citovala, a všetky mená vyslovovala ako rodená Parížanka. *Ako krásne znie francúzština*, rozmýšľala kolobežka a so zatajeným dychom počúvala, ako celý príbeh skončí. A hoci to nemohlo dopadnúť smutnejšie, kolobežke bolo aj tak krásne pri srdci. „Aaaach,“ povzdychla si rozcítene, až sa smerom k Jakubovi obzrelo niekoľko spolužiakov. Ten celý očervenel a pod lavicou ju kopol nohou. *Ešteže kolobežky nevedia plakať*, pomyslel si, *to by sme tu mali hotový kar.*

„A prečo by sme sa aj my nemohli ísť pozrieť do Francúzska?“ nechápavo sa spýtala kolobežka, kým si Jakub balil veci do školy.

„Paríž je na míle ďaleko. Azda si nemyslíš, že budem šliapať takú diaľku! Trvalo by mi to celé mesiace!“

„Naozaj?“ zarazila sa. Svet bol oveľa väčší, ako predpokladala. Takto sa do Francúzska nikdy nedostane. Jedine, že by... že by bol čas povedať mu o sebe... Pôvodne si myslela, že všetko zamlčí. Milovala jazdenie po uliciach – pripomínalo jej to časy, keď sa svet toľko neponáhľal, a ak sa ľudia chceli niekam dostať, museli sa sami posnažiť. A z výšok jej bolo trochu nevoľno. No Francúzsko bolo pre ňu príliš veľkým lá-

kadlom. Bratislavu už predsa videla. Ak sa chce dostať ďalej ako pod Michalskú bránu, budú musieť cestovať rýchlejšie.

Dlhou nemocničnou chodbou prechádzal rýchlymi krokmi Jakubov otec. Ponáhľal sa na operačnú sálu, kde ho už čakali. Kolegovia ho volali stále častejšie – aspoň pokiaľ mali veľmi vážny prípad. Jakubov otec vedel, že to opäť dopadne tak ako minulý týždeň, keď dvaja lekári ochoreli. Z práce sa nedostane skôr ako nadránom. Preto aj dnes volal Jakubovi, že sa večer neuvidia. Bude mu to musieť vynahradiť.

Inokedy by bol Jakub sklamaný, no dnes mu hlavou vírili úplne iné myšlienky. Práve sa dozvedel, že jeho kúzelná kolobežka vie lietať! A nielen to: ona vie vetrom uháňať rýchlejšie ako lietadlo! Za niekoľko hodín sa môžu presunúť tisíce kilometrov!

A tak kým si jeho otec na sále drhol ruky vodou a nasadzoval si sterilné oblečenie, Jakub sedel vo svojej izbe a dohadoval sa s kolobežkou.

„Neboj sa, určite sa budem vedieť vrátiť späť,“ povedala kolobežka, no veľmi presvedčivo to neznelo.

„Skutočne? A ako trafiš, keď sa vôbec nezaujímam o mapy?“ opýtal sa Jakub.

„No dovoľ! Skrátka si niekam vyrazíme a do rána sme tu. My lietajúce tvory to máme v sebe! Trafíme kamkoľvek